

CHRONOLOGIE 2016**1965–1972**

Irena Jůzová se narodila v Hradci Králové v roce 1965 do rodiny učitelů hudby. Kulturní zázemí rodiny, strýc kunsthistorik, ale pravděpodobně nejvíc otcovo přátelství se sochařem Ladislavem Zívrem (skupina 42) ji ovlivnilo natolik, že se začala později zajímat o výtvarné umění a vlastní tvorbu. Návštěvy v Zívrově ateliéru ve Žďírce u Nové Paky, jeho sochy a vyprávění... to všechno v ní zanechává silnou vzpomínku. V dětství pobývala často u prarodičů ve Dvorcích a Hvězdoňovicích u Okříšek na Moravě. Tady se utvořil její vztah k přírodě, k volnému pohybu, k prostoru. Prarodiče bydleli na konci vesnice, v komplexu budov u lesa, které do války sloužily jako nádraží. Úžasné místo pro dětské hry a fantazii.

1970–1984

Základní školu V lipkách Irena Jůzová vychodila v Hradci Králové. Školství za totality bylo sevřené a autoritativní přístup ji nikdy nevyhovoval. V době dospívání měla možnost přístupu k obsáhlé literatuře o umění, protože její strýc Vilém a teta Ludmila Jůzovi působili jako kunsthistorici v ostravském Domě umění. Jejich knihovna poskytovala množství odborných knih, světové beletrie a filosofické literatury. Rodině posílali přátelé z Německa kvalitní časopis o současném umění Kunstforum International a tak měla možnost se alespoň zprostředkovaně v době komunistické totality setkat se západním uměním.

V té době ji nejvíce zaujaly instalace Josepha Beuyse. Nerozuměla sice obsahu jeho sdělení a v jejím okolí ji nedal nikdo dobrou a uspokojivou odpověď na její otázky, nicméně vědomí o takovém výtvarném projevu jí zasáhlo. Někdy v té době dospěla k rozhodnutí, že chce jít životní cestou skrze umění. Z její touhy vykrystalizoval podvědomý cíl, že půjde cestou neprobádanou a nikoliv tak, jak se její rodiče původně domnívali, že se stane ilustrátorkou, protože hezky kreslila.

V roce 1980 uspěla ve dvou přijímacích řízeních na výtvarné školy – Střední uměleckoprůmyslovou školu sklářskou v Železném Brodě a Střední uměleckoprůmyslovou školu v Brně. Vybrala si Brno a v roce 1984 ukončila SUPŠ na Husově ulici v oboru výstavnictví u architektky Olgy Drápalové.

1984–1991

Po ukončení střední školy se Irena Jůzová pokoušela několikrát o přijetí na vysokou školu. Během příprav a čekání na další studium se vrátila k rodičům do Hradce Králové. Jezdila do Hořic v Podkrkonoší na Lidovou školu umění vyučovat výtvarnou výchovu. Za to pro ni dlouhé období nejistoty 1984–1987, byla později ráda, protože by nezažila později během studií revoluční dobu Sametové revoluce v roce 1989.

V roce 1987 byla přijata na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze do ateliéru profesora Milana Hegara. Školní rok v ateliéru Knižní kultury a písma zahájila již pod vedením docenta Jana Solpéry. Ateliér patřil mezi nejprogresivnější ateliéry školy a Irena Jůzová v něm měla výborné výsledky. Cítila ale, že se chce věnovat naplno volné tvorbě a tak přestoupila v září 1989 do třetího ročníku ateliéru profesora Ladislava Čepeláka na Akademii výtvarných umění v Praze. Listopad 1989 přinesl do České republiky Sametovou revoluci a na Akademii výtvarných umění v Praze nastaly radikální změny. Studenti oslovili významné osobnosti

českého výtvarného umění, aby se stali vedoucími pedagogy ateliérů. Mezi oslovenými byl i sochař Aleš Veselý. Jeho působení v budoucí škole mělo zásadní vliv na jeho studenty a z řady z nich se stali dnes již svébytní umělci. Umělec a performer Milan Knížák byl zvolen rektorem Akademie výtvarných umění v Praze.

Irena Jůzová začala v roce 1990 studovat u Aleše Veselého v nově vzniklém ateliéru Prostor a grafika (později Škola monumentální tvorby). Profesor Veselý poskytl studentům neobyčejnou volnost a měl trpělivost k jejich uměleckému vývoji. Irena Jůzová poměrně rychle přešla od temperových maleb a kreseb k velkoformátovým dřevořezům a otiskům na leteckém papíře. V létě 1990 své práce představila v Praze na první veřejné výstavě školního ateliéru v Kulturním středisku Blatiny v Praze a na podzim 1991 s nimi zaznamenala prodejní úspěch na uměleckém veletrhu Art Hamburg v Německu, kde Akademie výtvarných umění v Praze vystavovala. Dvě díla putovala prostřednictvím německého architektonického studia do soukromých interiérů.

V roce 1991 Irena Jůzová vytvořila svůj první prostorový objekt Vysílač.

1991–1998

S profesorem Alešem Veselým studenti hodně cestovali, zejména po Německu. Irena Jůzová se setkala osobně v Düsseldorfu s představitelem skupiny Zero Güntherem Ückerem a také s německým sochařem Otto Herbertem Hajkem, v jehož škole ateliéru sochařství v Bildhauergarten na Staatliche Akademie der Bildenden Künste v Karlsruhe později půl roku v roce 1991 studovala. Irenu Jůzovou zajímal vždy prostor a jejím intenzivním cílem v té době bylo právě vystoupení do prostoru z kreseb, které doposud vytvářela a vznik trojrozměrného díla. Na počátku devadesátých let začaly vznikat intuitivní instalace z nalezených materiálů. Právě zde se začínají objevovat náznaky budoucí práce se světlem a zájem o nehmataelné výrazové prostředky výtvarného vyjádření.

Irenu Jůzovou na cestách za novými uměleckými díly oslovila velice díla amerického umělce Bruce Naumana a francouzské sochařky Louise Bourgeois. V roce 1991 měla možnost se osobně setkat s americkým umělcem Jamesem Turrellem na jeho pražské výstavě v Belvederu, kde pomáhala jako studentka při provozu jeho percepční buňky v průběhu výstavy. V té době získala svářečské osvědčení a začala pracovat ve školní dílně AVU na rozměrných interaktivních instalacích (Místa II.). Během studií byla velmi aktivní a AVU ji v roce 1992 vybrala pro účast na Evropském bienále mladých Germination 7. V rámci mezinárodní přehlídky vystavovala v Le Magasin – CNAC v Grenoble ve Francii. Za dílo Stůl pro dvacet hráčů obdržela od poroty zvláštní cenu. Na domácí scénu vstoupila ještě se svými spolužačkami z AVU organizováním a účastí ve dvou mezinárodních výstavách nazvaných Ženské domovy uspořádaných v Praze (1992, 1994). V roce 1993 se přestěhovala do Prahy. Irenu Jůzovou v té době také podpořila švýcarská nadace Jana & Milan Jelinek Stiftung. Nadace zakoupila dílo Místa I, které se později (v roce 2006) stalo součástí Sbírkou moderního a současného umění Národní galerie v Praze. V roce 1994 absolvovala Akademii výtvarných umění v Praze prací nazvanou Mezi veřejnou podívanou a soukromím.

Bezprostředně po absolutoriu školy v roce 1995 nabídl Ireně Jůzové pražský galerista Jaroslav Krbůšek samostatnou výstavu v prostorách třípatrové galerie Václava Špály v centru Prahy na Národní třídě. Irena Jůzová výstavu pojmenovala

Podivné hry a vytvořila instalaci z tisíce nerezových mečů, jejichž koridorem za zvuku praskající elektřiny návštěvníci vstupovali do dalších prostor galerie. Ve stejném roce uspěla ve výběrovém řízení v rámci ArtsLink Residencies na podzimní pobyt v USA. Komise ji doporučila do LBMA Video Annex při Long Beach Museum of Art, kvůli jejímu zájmu o práci s videem. Za svého pobytu také hodně cestovala po kalifornských pouštích a velmi na ni zapůsobilo setkání s přírodou v Death Valley National Park. V Americe se setkala osobně s dalším významným americkým umělcem Billem Violou, kterého v jeho Studiu LLC v Long Beach během svého pobytu navštívila.

V roce 1995 se stala odbornou asistentkou ve Škole monumentální tvorby profesora Aleše Veselého na Akademii výtvarných umění v Praze. Od roku 1995 začala Irena Jůzová pracovat více se zvukem a vytvořila několik zvukových instalací.

Zvuková instalace Zdánlivá nehybnost byla v roce 1996 vystavena na Bienále mladých Zvon v kapli Domu U Zvonu GHMP na Staroměstském náměstí v Praze a zvukově světelná instalace Zdánlivá nejistota v továrním komplexu Cosmos v Bratislavě. Na počátku roku 1997 pobývala na prestižním stipendiu ve Švýcarsku ve světoznámé hlubotiskové dílně Kűpferdruck – Peter Kneubűhler v v Zűrichu. Později, v roce 2003 byla uspořádaná společná výstava Image to print několika českým umělcům, kteří se stipendia účastnili v Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze na počest zesnulého Petera Kneubűhlera. Tisky zůstaly v majetku UMPRUM.

Interaktivní dílo Místa I. Irena Jůzová v roce 1997 vystavila na Media Art Biennale WRO-97 ve Wroclavi. V následujícím roce byla vybrána Sorosovým centrem současného umění k dvoutměsíčnímu residenčnímu pobytu ve Sculpture Space v Utice, N.Y. v U.S.A., kde vytvořila závěsný objekt s nafukovacími balóny s názvem Ne duši, ale podnebí změní Ti, kdo s plaví přes moře.

1998–2004

V roce 1998 Irena Jůzová odjíždí na soukromý dvoutměsíční pobyt do U.S.A. k rodině do San Antonia v Texasu, kde hodně fotí a kreslí. Po návratu z cest vznikají nákresy pro rozměrné instalace. Krátce se stěhuje z Prahy za manželem do Mladé Boleslavi a v Praze na Smíchově si pronajímá malý ateliér. V těchto letech realizuje mnoho-vrstevnatou práci Zóna Úsvitu, do které patří mimo rozsáhlé cykly fotografické a kresebné, také cykly velkoformátových videoprojekcí a později naddimenzované objekty z reálné sedací soupravy Zóna Úsvitu II s naneseným brusným prachem a objekty s kovovými řetězy.

V roce 2000 Ireně Jůzové jako rodačce z Hradce Králové uspořádá Galerie moderního umění v Hradci Králové malou retrospektivní výstavu nazvanou Vysílač, podle jejího prvního objektu (1991). V roce 2001 na podzim získává za podpory českošvýcarského umělce Jana Jedličky dvoutměsíční pobyt v Cité Internationale des Arts v Paříži a také větší ateliér v Benátkách nad Jizerou, kde má depozitář a vhodnější místo pro tvorbu. Na Akademii výtvarných umění se věnuje spolu s profesorem Alešem Veselým studentům a hodně cestují po Evropě (Berlin, London, Paris, Roma, Wijk aan See, Amsterdam). Sama v rámci programu Socrates/Erasmus navštíví v letech 2002 a 2003 spřízněné výtvarné akademie v Miláně a v Helsinkách. V této době rekonstruuje prostorný ateliér a na novém místě pracuje na digitálně manipulovaných fotografiích. Vzniká práce s názvem Find Your Style... Nový cyklus spolu s dalšími díly představí na výstavě Metropolitan Mystify v Galerii U Bílého jednorožce v Klatovech. Výstavu připravila společně se Štěpánkou Šimlovou, text k její práci píše Tomáš Poszpisyl. V roce 2004 představí tato díla na samostatné výstavě pod názvem Find Your Style... v nově rozšířených prostorách

Galerie Caesar v Olomouci. Část cyklu zakoupila v roce 2006 Národní galerie v Praze

2004–2010

Irena Jůzová stále působí jako odborná asistentka ve Škole monumentální tvorby profesora Aleše Veselého. V roce 2005 podává žádost o habilitaci na Akademii výtvarných umění v Praze a začíná připravovat tématickou přednášku a obsáhlou dokumentaci své práce. Zajímá ji podívat se na díla, která vytvořila z určitého nadhledu a nalézt linii a spojitost mezi jednotlivými tématy. Oponenty pro habilitační řízení jsou Tomáš Poszpisyl, Vlastimil Tetiva a Miloš Vojtěchovský. V roce 2005 se Irena Jůzová rozvádí a vrátí se zpět do Prahy.

V rámci programů Socrates/Erasmus v letech 2005 a 2006 cestuje do Stockholmu a Antwerp. V roce 2005 s odchodem z AVU prof. Aleše Veselého končí také své působení na Akademii výtvarných umění v Praze. Národní galerie v Praze získává darem do Sbírký moderního a současného umění její dílo Místa I. z roku 1992 podpořené nadací Jana & Milan Jelinek Stiftung.

Irena Jůzová se nachází v začátcích dvou dlouhodobějších projektů. Kolekce Série a S.Y.T. – Spend Your Time... (Užij svůj čas...). Nejdříve se začíná věnovat Kolekci Sérii – odlité kůži vlastního těla a její adjustaci do papírových obalů. Začíná spolupracovat s firmou Model Obaly a.s. v Nymburce, především s vývojovým konstruktérem Tomášem Heřmánkem.

2005 až září 2006 vytváří výsekové obaly, kreslí vitríny pro kůže, staví si model prostoru stávající šatny Domu U Zlatého prstenu GHMP, kam plánuje po její rekonstrukci s kurátorkou Olgou Malou instalaci Kolekce Série. Na podzim 2006 Národní galerie v Praze spolu s Ministerstvem kultury České republiky vypisuje výběrové řízení na reprezentaci ČR v rámci prestižní mezinárodní přehlídky 52. ročníku Bienále současného umění v italských Benátkách. Irena Jůzová posílá do výběrového řízení Kolekci Sérii a jednohlasně u komise mezi dvaceti uchazeči vyhrává. Poprvé v historii je také československý pavilon v zahradách Giardini di Biennale určen pro představení díla jednoho vystavujícího umělce.

10. června 2007 je otevřeno bienále a bezprostředně po jeho otevření se v zahraničním tisku objevuje, že benátskému bienále dominují ženy. Francouzka Sophie Calle, Němka Isa Genzken, Britka Tracey Emin, Češka Irena Jůzová a Polka Monika Sosnowska. Kolekce Série je během půlroční přehlídky často tiskem reprodukována a zmiňována.

Ministerstvo kultury České republiky vyslovuje Národní galerii v Praze pochvalu za úspěšnou reprezentaci v zahraničí. Po ukončení mezinárodní přehlídky v Itálii uspořádá Ireně Jůzové Národní galerie v Praze ve Veletržním paláci výstavu Ozvěny benátského bienále, která ukáže návštěvníkům proces vývoje tříletého projektu.

V roce 2008 je Irena Jůzová za přednášku „Drobné úvahy o umění“ na Akademii výtvarných umění v Praze habilitována a je jí udělen titul docent.

V roce 2009 se Irena Jůzová seznamuje s objevnou technologií vzniku nanovlákn a v laboratořích Katedry netkaných textílií Technické university v Liberci vytváří remake objektu s buňkami Kolem nás v nás.

V rámci mezioborového projektu NanoSkop bylo dílo vystaveno na společné výstavě DOXNANO v DOX v Centru současného umění v Praze (2009) a v roce 2010–2011 dlouhodobě umístěno v rámci autorské výstavy NanoObjekt do hlavní chodby architektury budovy Fakulty chemicko-technologické, Univerzity Pardubice (Kuba & Pilař Architekti, oceněné Cenou Grand Prix architektů 2009).

Irena Jůzová byla také vybrána k účasti na mezinárodním 17. ročníku Mikulov Art Symposium „dílna“, kde vytvořila prostorovou instalaci Jste nám dražší jako drahokamy, máme Vás rádi nad zlato (2010). Dílo je součástí Sbírký současného umění města Mikulova.

V pedagogické činnosti pokračuje bloky Design světla v Ateliéru prostorové tvorby na FMK UTB ve Zlíně (2009–2010) a letech 2009–2012 vede obor Multimediálního designu na UUD ZČU v Plzni a studenty ateliéru Multimedia.

2011
– současnost

Na přelomu roků 2010–2011 připravila do hlavních sálů Galerie moderního umění v Hradci Králové samostatnou výstavu nazvanou Máme je raději než drahokamy, jsou nám milejší nad zlato. Ve třech samostatných instalacích Jste nám dražší než drahokamy, máme Vás rádi nad zlato (2010), Limitovaná edice Kolekce Série (2010) a 16599 (2010), představila současné práce za období 2007–2010. K výstavě vydala galerie katalog s mnoha barevnými reprodukcemi, doplněný odbornými texty Milana Knížáka, Tomáše Vlčka, Lucie Šiklové, Jiřího Machalického, Lucie Jandové a Martiny Vítkové.

V roce 2012 Irena Jůzová představila na samostatné výstavě nazvané Benátské plátno v Interaktivní galerii Becherova vila v Karlových Varech malé objekty z unikátního nanovlákná, které začala vytvářet na Fakultě netkaných textilií v Liberci. V roce 2013 se Irena Jůzová účastnila ojedinelého sympozia Smalt Art Vítkovice v Ostravě, kde vytvořila velkoformátové smalty 250×125 cm, které byly vystaveny ve smaltovně Vítkovice Power Engineering a v Multifunkční aule Gong v Ostravě. Část vytvořených děl zůstalo ve Sběrce Nadace Machinery Fund. Ve stejném roce Irena Jůzová je iniciovala a stala se lektorkou Odborných seminářů – Kresba a jiné techniky na regionální vysoké škole a univerzitě třetího věku Služba škole MB v Mladé Boleslavi.

Ve spolupráci s městem Benátky nad Jizerou Irena Jůzová iniciovala vznik a realizaci Expozice Jiřího Krohy v bývalém Okresním domě a muzeu, které v roce 1927 postavil architekt Jiří Kroha a ve kterém umělkyně od roku 2001 má ateliér. Irena Jůzová se stala kurátorkou a supervizorem realizace a v roce 2014 byla slavnostně za přítomnosti rodiny architekta a starosty města otevřena Expozice Jiřího Krohy a Výstavní síň pro celoroční výstavy současného umění. Irena Jůzová získala touto proměnou další větší prostor ve druhém podlaží domu s proskleným stropem, kde dřív sídlilo Muzea Novobenátecka a kurátorskou činnost pro tematicky obměnné jednorocní výstavy, ve kterých představuje svoje nová díla.

V roce 2014 byla Irena Jůzová jmenována rektorkou vysoké školy ART & DESIGN INSTITUT v Praze, kde vede rovněž Intermediální ateliér. V tomto roce se také stala členkou samostatného českého klubu Business & Professional Women (BPW).

V roce 2015 byla BPW mezi dvaceti ženami z České republiky vybrána Irena Jůzová k natočení videoportrétu do pokračujícího projektu 100mirror, který představil dalších 100 žen z 5 zemí, které se do projektu zapojují nově (Itálie, Nizozemí, Slovinsko, Česká republika a Rakousko).

Irena Jůzová aktivně podporuje charitativní projekty, například benefiční dražby Podepsáno srdcem, aukce Konto Bariéry, Nadace Charty 77, Art for Amnesty, Adopce na dálku, Nadace Mezinárodní potřeby Česká Třebová nebo benefice pro SKP-CENTRUM o.p.s. v Pardubicích. Souběžně s hlavní tvůrčí činností Irena Jůzová realizuje zakázky do soukromého a veřejného prostoru. V poslední době se věnuje velmi specifické a tak trochu opomíjené problematice funerální architektury, kdy ve spolupráci s TOP GRANITE s.r.o. navrhuje rodinné hrobky.

Irena Jůzová spolupracuje s firmami, architekty a sběrateli. Pro individuální investory vytváří díla (např. obrazy, trojrozměrné objekty) na zakázku do konkrétního obytného či firemního prostoru.

V současné době je zapojena v Mezioborovém mezinárodním projektu ISWA propojujícím umění, vědu a technologie. V rámci nové práce – dlouhodobého projektu All inclusive realizuje za použití unikátního nanovlákná nová díla, a připravuje rozsáhlou realizaci a výstavu pro rok 2017.

Irena Jůzová
U půjčovny 953
110 00 Praha – Nové Město
Česká republika

E-mail: irena@irenajuzova.eu

Irena Jůzová Studio
Husovo náměstí 41
294 71 Benátky nad Jizerou
Česká republika

Tel.: +420 724 379 182

E-mail: studio@irenajuzova.eu

Mgr. Theresa Vogeltanz
office@irenajuzova.eu
tajemnice
Tel.: +420 774 379 795

www.irenajuzova.eu